

Čís. 346.

Nepřípustným dle § 502, odstavec druhý, c. ř. s. jest dovolání i tehda, když dle obsahu rozhodnutí předchozích stolic anebo soudu odvolacího z původního peníze přes 100 K vyštípen byl procesuálně peníz, této hranice nepřevyšující, a jen tento peníz jest předmětem dovolání.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1919, Rv I 568/19.)

A. žaloval o 130 K. Prvá stolice uznala dle žaloby. K odvolání žalovaného odvolací soud rozsudek první stolice co do peníze 89 K 57 h potvrdil, co do peníze 40 K 43 h však změnil a v tomto rozsahu žalobu zamítl.

Nejvyšší soud žalobcovu dovolání odmítl.

Důvody:

Dovoláním odporuje žalobce rozsudku odvolacího soudu jen potud, pokud částečnou změnou rozsudku první stolice zamítnuta byla žaloba co do dalšího peníze 40 K 43 h s přísl., jakož i ve výroku o útratách první a druhé stolice. Ve věci samé jest tudíž pro dovolací stolic předmětem opravného prostředku pouze řečený peníz 40 K 43 h. Tento peníz nepřesahuje hranice, vymezené pro věci nepatrné § 448 c. ř. s. Jedná se proto v dovolacím řízení o věc nepatrnou po rozumu tohoto zákonného předpisu, dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu o této nepatrné záležitosti jest dle § 502, odstavec 2 c. ř. s. nepřípustným a bylo jako takové odmítnuto (§ 507 c. ř. s.). Na tom ničeho není s to změnit okolnost, že shora řečený peníz byl součástí nároku na zaplacení 130 K a že k odvolání žalovaného odvolacím soudem o celé této částce bylo rozhodováno. Směrodatným jest pouze, že odvolací soud jinak rozhodl o částce 89 K 57 h ve směru tom rozsudek první stolice potvrdiv, a jinak opět o částce 40 K 43 h, ve směru tom rozsudek první stolice změniv a žalobu zamítnuv. Tím rozštěpen peníz 130 K, o němž bylo rozhodovati soudu odvolacímu, na dva díly, jež pro oprávněnost k dovolání a jeho přípustnost staly se procesuálně dvěma různými nároky, ježto k dovolání co do částky 89 K 57 h mohla by býti oprávněna pouze žalovaná, co do částky 40 K 43 h pak mohl by se stíženým cítiti pouze žalobce. Co do přípustnosti dovolání žalovaného slušelo by se zajisté použití předpisu § 502, odst. 3 c. ř. s., ježto ohledně odsouzení k částce 89 K 57 h, jímž jedině mohl by se býval cítiti zkráceným, byly zde srovnalé rozsudky obou nižších stolic o penízi, částku 1.000 K nepřevyšujícím. A s téhož hlediska procesuální rozdvojenosti peníze 130 K a samostatnosti obojí vyštípené částky nutno i peníz 40 K 43 h považovati za věc nepatrnou dle § 502, odstavec 2 c. ř. s. Zákon mluví zde o rozhodnutí odvolacího soudu ve věcech bagatelních, nerozlišňuje dále, zda nárok, o němž slušelo by se rozhodovati dovolací stolic, bagatelním již od původu byl, či stal se jím následkem toho, že žádaný peníz byl za řízení první nebo druhé stolice na nebo pod 100 K snížen (§ 453, odstavec druhý c. ř. s.), nebo, jako v tomto případě, následkem toho, že dle obsahu rozhodnutí předchozích stolic nebo soudu odvolacího vyštípen byl procesuálně z původního peníze

přes 100 K. Účel zákona zůstává ve všech těchto případech týž, totiž ušetřiti nejvyšší soudní stolici toho, by zaměstnávat se musela věcmi nepatrnými. Je-li však, jak doličeno, dovolání ve věci samé nepřipustným, mohla by stížnost do výroku o útratách přijíti v úvahu jen jako samostatný dovolací rekurs. Jako takový jest však dle § 528 c. ř. s. nepřipustna.

Čís. 347.

Převod závodního podílu společnosti s r. o. právním jednáním mezi živými lze sice ve společenské smlouvě stížiti, nikoli však nadobro vyloučiti. Tím, že dle společenské smlouvy vyloučen jest převod závodního podílu právním jednáním mezi živými, zůstává nedotčeno právo společníka věřitele k exekuci na závodní podíl.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1919, R I 498/19.

V exekučním řízení proti A-ovi zabaven byl jeho závodní podíl na společnosti s r. o. Prokázav společenskou smlouvou, že dle jejího VIII. článku nesmí závodní podíl společnosti jednáním mezi živými býti postoupen, navrhl dlužník, by exekuce byla dle § 39 čis. 2 ex. ř. zrušena. Exekuční soud návrh zamítl, poněvadž úmluva o nepostupitelnosti podílu má sice účinek mezi společníky, nemůže však působiti vůči třetímu věřiteli, ježto by tímto způsobem mohlo v každém případě exekuci uspokojení věřitelů býti mařeno, an by dlužník soukromou úmluvou s třetími osobami mohl majetek svůj nepřevoditelným prohlásiti a tak disposici věřitelů odníti. V zákoně pak nikde není předpisu, že by soukromou úmluvou mohly určité druhy majetkové býti prohlášeny za nezabavitelné a z exekuce vyloučené. Rekursní soud zrušil exekuci. Důvody: Dle ustanovení odstavce VIII. společenské smlouvy nesmí dlužník závodní podíl, jenž tvoří předmět exekuce, právním jednáním mezi živými postoupiti. Dle § 76 zákona ze dne 6. března 1906 čis. 58 ř. z. může býti učiněn ve společenské smlouvě převod podílu závislým na dalších podmínkách. Z toho vyplývá, že dovoleno jest i úplné vyloučení převodu podílu smlouvou a že tudíž smlouva zřízena byla po zákonu. Důsledkem toho jest i exekuce na takovýto podíl po zákonu nepřipustnou, třeba o tom výslovné ustanovení do zákona přímo pojata nebylo, ježto jinak by neměla významu nepostupitelnost podílu, jež chráněna jest zákonem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení exekučního soudu.

Důvody:

Otázku, zda ustanovení čl. VIII. společenské smlouvy, dle něhož závodní podíl nesmí společník právním jednáním mezi živými postoupiti, jest právně účinným a vadí tudíž exekuci na závodní podíl, dlužno při správném výkladu zodpověděti záporně. Dle § 76 odst. 1 zákona o společnostech s r. o. jsou závodní podíly převoditelné a zděditelné. Dle odstavce druhého téhož paragrafu činí zákon převod závodních podílů právním jednáním mezi živými závislým na sepsání notářského aktu a do-